

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a JUDr. Petrem Poláchem v právní věci žalobce: **FINE LINE, s.r.o.**, se sídlem Praha 3, Kubelíkova 1224/42, zastoupený JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem Brož & Sokol & Novák, s. r. o., se sídlem Praha 2, Sokolská 60 proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, odbor územního plánování a stavebního řádu, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 12.12.2011, č.j. KUJI 104079/2011, sp.zn. OUP 424/2011-Ko-2,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

Krajskému soudu v Brně napadla dne 15.2.2012 žaloba, kterou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina, odboru územního plánování a stavebního řádu, ze dne 12.12.2011, č.j. KUJI 104079/2011, sp. zn. OUP 424/2011-Ko-2.

I. Podstata věci

Rozhodnutím ze dne 12.12.2011, č. j. KUJI 104079/2011, Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor územního plánování a stavebního řádu, změnil rozhodnutí Městského úřadu Třebíč, odboru výstavby ze dne 8.9.2011, spis č. OV/1515/2011/Ča, č.j. OV 1515/2011-2459/11/Ča, kterým městský úřad zastavil územní řízení ve věci návrhu na vydání územního rozhodnutí o umístění stavby podle § 66 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, z důvodu neodstranění vad, které bránily pokračování v řízení. Změna rozhodnutí spočívala v tom, že žalovaný blíže specifikoval důvod pro zastavení řízení před správním orgánem prvního stupně (konkrétně doplnil prvostupňové rozhodnutí o odstavce a písmeno § 66 správního řádu, podle kterého došlo k zastavení řízení, tj. že řízení bylo zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. c/ správního řádu). Rozhodnutí žalovaného se týkalo územního rozhodnutí přestavby rodinného domu na bytový dům.

II. Shrnutí žaloby

Žalobce namítá nesprávné posouzení žádosti o vydání územního rozhodnutí žalovaným, který dovodil, že žalobce žádal jen o umístění stavby a nikoli o její změnu.

Dále žalobce uvádí, že v napadeném rozhodnutí žalovaný uznal oprávněnost vytýkaných vad v důvodech, které vedly správní orgán prvního stupně k zastavení řízení. Nicméně žalovaný toto rozhodnutí nezrušil a nevrátil zpět správnímu orgánu prvního stupně. Namísto toho bylo rozhodnutí žalovaného pouze změněno z důvodu hospodárnosti řízení. Tím podle žalobce došlo k porušení jeho práva jakožto účastníka správního řízení.

Podle názoru žalobce se žalovaný řádně nevypořádal se všemi důvody, které v odvolání žalobce uvedl. Tímto postupem bylo podle žalobce vydáno nezákonné rozhodnutí.

Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje rozhodnutí žalovaného zrušit; na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před soudem.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný uvádí, že žalobce nepředložil požadované podklady a neodstranil vady podání ani na základě podrobné výzvy správního orgánu prvního stupně.

Pokud jde o otázku změny stavby, tak žalovaný uvádí, že ze žádosti, která byla předložena a postrádala náležitosti a podklady podle § 86 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen stavební zákon), a § 3 vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního řízení, veřejnoprávní smlouvy a územního opatření, se nedal jednoznačně usuzovat záměr žalobce podle § 90 stavebního zákona. Ve výkresové části chybí vyznačení zdiva, které zůstane zachováno, a textová část tuto otázku také nevyjasňuje. Žalovaný ve svém vyjádření dále odkazuje na § 152 odst. 1 a 2 stavebního zákona, podle kterého má stavebník dbát na řádnou přípravu stavby, a na § 159 odst. 1 stavebního zákona,

který se týká odpovědnosti projektanta za správnost, celistvost a úplnost jím zpracované dokumentace pro vydání územního rozhodnutí, a na povinnost součinnosti s příslušnými orgány územního plánování a dotčenými orgány. Z předložené dokumentace podle žalovaného nebyl zřejmý přesah stavby na sousední pozemky, zejména na parc. č. 104/54 a 104/135 v k. ú. Podklášteří. V souvislosti s tímto přesahem pak žalovaný upozorňuje na nesoulad s § 31 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby. Podle názoru žalovaného chybělo také okótování přesahu konstrukce střechy, klempířských výrobků a terasy navrhované stavby.

Ačkoli v některých odvolacích důvodech dal žalovaný žalobci zapravdu, neznamená to, že se jednalo o důvod ke změně celého rozhodnutí, případně k jeho zrušení a vrácení věci. Žalovaný proto rozhodl podle § 6 správního řádu a odstranil zásadní vadu výroku, a to specifikací konkrétního ustanovení, podle kterého bylo rozhodnutí zastaveno.

Žalovaný dále odkazuje na napadené rozhodnutí, ze kterého je podle jeho názoru dostatečně zřejmé, že se se všemi námitkami obsaženými v odvolání vypořádal.

Žalobu považuje za nedůvodnou a navrhuje, aby ji soud zamítl. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – dále též s.ř.s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), přitom jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a shledal, že žaloba není důvodná.

Žalobce předně uvádí, že žalovaný nesprávně posoudil jeho žádost o vydání rozhodnutí jako žádost o umístění stavby a nikoliv o její změnu.

Rozhodnutí o změně stavby a změně vlivu stavby na využití území (dále jen „rozhodnutí o změně stavby“) dle § 81 odst. 1 stavebního zákona stanoví podmínky pro požadovanou změnu stavby a její nové využití nebo podmínky upravující vliv na životní prostředí a nároky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Toto rozhodnutí vyžadují dle § 81 odst. 2 stavebního zákona a) nástavby, b) přístavby, c) změny ve způsobu užívání stavby, které podstatně mění nároky stavby na okolí.

Rozhodnutí o umístění stavby podle § 79 odst. 1 stavebního zákona vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.

Podle § 2 odst. 4 stavebního zákona rozumí stavební zákon pod pojmem stavba podle okolností i její část nebo změnu dokončené stavby. Podle § 5 odst. 2 vyhlášky č. 503/2006 Sb. obsahuje žádost o vydání rozhodnutí o změně stavby stejné náležitosti a přílohy jako žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby (§ 3 této vyhlášky) s tím, že se přihlíží k rozsahu a účinkům požadovaných změn, které by mohly ohrozit zejména život a veřejné zdraví, život a zdraví zvířat, bezpečnost, životní prostředí nebo zájmy státní památkové péče, a přiměřeně též k nárokům na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.

Ze správního spisu k tomu vyplynulo, že v žádosti o vydání územního rozhodnutí podané na předepsaném formuláři podle § 3 a § 5 vyhlášky č. 503/2006 Sb. dne 11. 1. 2011 žalobce žádal o vydání rozhodnutí o umístění stavby nebo zařízení (variantu o změně stavby žalobce „nezaškrtnul“). V bodě VI. žádosti nazvaném „Základní údaje o stavbě“ žalobce uvedl: „rekonstrukce stávajícího objektu rodinného domu a dostavba obytného domu“.

Z uvedeného má soud za to, že žalobce ve své žádosti požádal o vydání rozhodnutí o umístění stavby. Je to totiž žalobce, kdo žádost podává a kdo je povinen jednoznačně vymezit, o jakou žádost se jedná. To také žalobce učinil tím, že žádal o vydání rozhodnutí o umístění stavby nazvané „rekonstrukce stávajícího objektu rodinného domu a dostavba obytného domu“.

Ostatně žalobce v žalobě ani nenamítá, z čeho má plynout, že jeho žádost je žádostí o změnu stavby. Pokud to mělo vyplynout z dodatečně doložené projektové dokumentace, kterou žalobce předložil v březnu 2011, tak z ní nic takového zřejmé není. Ačkoliv se tato projektová dokumentace v textové části zmiňuje o změně stavby, nevyplývá z ní, že by tím žalobce svoji původní žádost změnil a žádá nyní o změnu stavby. Změnu stavby definuje stavební zákon v § 2 odst. 5 tak, že se změnou dokončené stavby rozumí a) nástavba, kterou se stavba zvyšuje, b) přístavba, kterou se stavba půdorysně rozšiřuje a která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou, c) stavební úprava, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby; za stavební úpravu se považuje též zateplení pláště stavby. Z tohoto ustanovení jednoznačně vyplývá, že v případě změny stavby musí být určitá část stavby zachována. V daném případě však z předmětné projektové dokumentace není navíc vůbec zřejmé, o kterou část stavby by se v daném případě mělo jednat. Ani z textové ani z výkresové části projektové dokumentace nelze v daném případě jednoznačně zjistit, která část zdiva původní stavby by měla zůstat zachována.

Je tedy třeba uzavřít, že pokud žalobce uvedl v žádosti, že žádá o vydání rozhodnutí o umístění stavby s označením „rekonstrukce stávajícího objektu rodinného domu a dostavba obytného domu“, a současně ani z přiložené projektové dokumentace není možné s jistotou určit, že se nemá jednat o umístění stavby, ale o její změnu, nelze dovodit žádné pochybení na straně žalovaného, který uvedl, že žalobce požádal o vydání územního rozhodnutí.

Soud však zároveň dodává, že i kdyby žalobce žádal o změnu stavby, nic by to nezměnilo na jeho povinnosti vyhovět výzvě správního orgánu k doplnění návrhu. To

však žalobce neučinil. V daném případě navíc žalobce vůbec neuvádí, jak se údajné nesprávné posouzení jeho žádosti mělo odrazit na jeho právech. Soud tedy považuje tuto žalobcovu námitku za nedůvodnou.

Žalobce v další své námitce uvádí, že žalovaný přisvědčil částečně žalobci, současně však nezrušil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, ale pouze jej změnil s odkazem na hospodárnost řízení.

Ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu uvádí, že pokud odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změnit; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se.

V daném případě žalovaný v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně určité nedostatky shledal. V odůvodnění napadeném rozhodnutí k tomu uvedl: *„S odvolatelem je naopak možné souhlasit ve věci nájezdu a výjezdu z garáží, který je zřejmý z výkresové části dokumentace, a uvedené bylo povoleno rozhodnutím odboru výstavby, oddělením dopravy Městského úřadu Třebíč ze dne 6.4.2010, č.j. OV 4037/2010-14926/10/OD/PJ. Pro potřeby územního řízení jsou rovněž dostačující údaje o tělese bazénu na terase objektu, patrně zejména z výkresů č. N-05 a č. N-14. Požadavek ust. § 12 odst. 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb. - vzdálenost průčelí budov, v nichž jsou okna obytných místností, musí být tedy nejméně 3 m od okraje vozovky silnice nebo místní komunikace je dle odvolatele řešen ve výkresech č. N-11, N-12 a N-13. K tomu je možné pouze uvést, že z údajů v uvedených výkresech je vzdálenost průčelí budovy od okraje vozovky dodržena“.*

Je však třeba zdůraznit, že předmětné územní řízení o umístění stavby nebylo zastaveno jen kvůli zmíněným nedostatkům, které nesprávně posoudil příslušný stavební úřad, ale i proto, že žalobce nepředložil požadované dokumenty a že jeho dokumentace nesplňovala požadavky stanovené stavebním zákonem a jeho prováděcími právními předpisy, zejména vyhláškou č. 268/2009 Sb. Tyto nedostatky jsou přitom blíže specifikovány v napadeném rozhodnutí a dále v rozhodnutí prvostupňového orgánu. Jako příklad lze uvést nedostatky týkající se předsazené části stavby, které nebyly v souladu s § 31 vyhlášky č. 268/2009 Sb., nebo absenci požárně bezpečnostního řešení stavby. K nově předložené projektové dokumentaci z března 2011 nebylo přiloženo závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru Vysočina a nebyl připojen dostatečný popis čerpadla, a to v textové ani výkresové části projektové dokumentace.

Soud konstatuje, že žalobce byl vyzván k doplnění své žádosti o vydání územního rozhodnutí s poučením o možném následku tohoto nedoplnění. Pokud žalobce výzvu nesplnil a nedostatky uvedené ve výzvě odstranil jen částečně, přičemž nedostatky, které neodstranil, bránily v pokračování v řízení, nelze dospět k jinému závěru, než že stavební úřad nepochybil, pokud řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu zastavil. Ostatně námitku, že nedostatky žádosti nebránily pokračování v řízení, žalobce v žalobě vůbec neuvádí. Žádné pochybení neshledal zdejší soud ani

v postupu žalovaného, který prvostupňové rozhodnutí podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil. Prvostupňovým rozhodnutím bylo zastaveno řízení o žalobcově žádosti a nejednalo se tak o situaci, kdy by změna prvostupňového rozhodnutí odvolacím orgánem byla zapovězena podle věty za středníkem § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Soud tedy ani tuto námitku neshledal důvodnou.

Pokud žalobce namítá, že se žalovaný nevypořádal s důvody uvedenými v jeho odvolání, nejedná se o řádně uplatněný žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Z tohoto ustanovení vyplývá, že žalobce musí uvést žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle konstantní judikatury správních soudů musí být žalobní bod dostatečně konkrétní. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20.12.2005, sp. zn. 2 Azs 92/2005, *„žalobce je též povinen vyličit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným. (...) Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachycené v právním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti“*. Obdobně se vyjádřil v minulosti i Vrchní soud v Praze, který v rozhodnutí ze dne 17.2.1995, sp. zn. 6 A 15/94, zdůraznil, že *„žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti naříkaného rozhodnutí explicitně v žalobě uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly rozhodnutí správního orgánu“*.

Vždy je tedy nutno žalobou vymezit rámec soudního přezkumu, tedy konkrétní skutkové a právní otázky, které má soud řešit. Ve správním soudnictví se totiž uplatňují zejména dvě zásady - zásada dispoziční a zásada koncentrační. Prostřednictvím zásady dispoziční je určen rámec soudního přezkumu. Soud je tak zásadně vázán návrhem žalobce, který musí být dostatečně individualizován, protože není úkolem soudu ve správním soudnictví, aby sám vyhledával vady napadeného rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24.8.2010, sp. zn. 4 As 3/2008).

Pokud je tedy obsahem dané žalobní námitky toliko obecné tvrzení, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolacími důvody, aniž by tyto důvody byly jakkoli specifikovány, nemůže se soud touto námitkou pro její nekonkrétnost zabývat.

Nad rámec uvedeného je však třeba poukázat na to, že soud z úřední povinnosti neshledal nic, co by nasvědčovalo tomu, že by žalovaný nějakou ze žalobcových odvolacích námitek pominul či řádně nevypořádal.

IV. Závěr

Ze shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou. Zároveň nezjistil ani žádnou vadu, k níž by musel přihlížet nad rámec uplatněných žalobních bodů. Vzhledem k tomu žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

V. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšným byl žalovaný, kterému však nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Proto soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 2.7.2013

JUDr. David Raus, Ph.D., v.r.
předseda senátu